

Elof Westergaards prædiken i anledning 100-året for genforeningen

Taler

Elof Westergaard
Biskop over Ribe Stift

Dato

9. februar 2020

Sted

Sct. Nicolai Kirke i Aabenraa

Denne hellige lektie skrives i Apostlenes Gerninger:

"Det er Gud, der giver alle liv og ånde og alle ting; og af ét menneske har han skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo – for at de skulle søge Gud, om de kunne famle sig frem og finde ham, som dog ikke er langt borte fra en eneste af os. For i ham lever vi, ånder vi og er vi, som nogle af jeres digtere har sagt: "Vi er også af hans slægt"." (Acta 17,26-28)

Apostlen Paulus rejste rundt i Romerriget, forkyndte evangeliet og dannede menigheder, hvor han kom frem. Han talte om Gud, om Jesus og om opstandelsen, og det gjorde han også, da han kom til Athen.

Paulus stillede sig ifølge beretningen i Apostlenes Gerninger frem på Areopagos, en høj tæt på Akropolis og Agoraen, og han talte derfra til folk om Gud.

Paulus tog udgangspunkt i et alter, han havde set i byen, et alter til en ukendt Gud, og så sagde han: "Nu vil jeg fortælle jer om den Gud, som indtil nu har været ukendt for jer".

Paulus fortalte om Gud som skaber og frelser, og han knyttede i den forbindelse til ved de gammeltestamentlige myter, ved skabelsesberetningen og livet efter Noah og syndfloden, om hvordan menneskene da blev spredt ud i hele verden.

Paulus sagde i den forbindelse, at Gud har ladet menneskene bosætte sig på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo.

Hvad Paulus dermed får understreget er på én og samme gang Guds skaberkraft

og vi menneskers begrænsning. Menneskers skrøbelige liv er et liv som leves under urets tikken og på konkrete steder. Og det uagtet, hvor meget vi end i vores tid kan multitaske og bevæge os fra sted til sted.

Det, at Gud som Skaber sætter skel mellem hverdage og helligdage, og at han sætter grænserne for, hvor mennesker bor, hør det som udtryk for, hvad altid må kendetegne den menneskelige verden: Vi mennesker er både bundet af tid og sted, og det er her på jorden, vi lever. Det er her, vi kriges, og her vi skaber fred. Det er her, vi lever og dør, elsker og hader, lever på godt og ondt. Det er her, vi danner grænser og sætter skel.

Det er nyttigt med pauser i tiden, helligdage, som bryder hverdagens rytme. Og grænser kan ligeledes være med til at ordne verden, skabe kosmos og skabe rammer om fællesskab.

Paulus' tale om grænser er udtryk for betydningen af en ordnet verden, som da Gud i den første skabelsesberetning satte skel mellem det tørre land og havet og mellem nat og dag.

Sådan er også skel i tiden og grænser nyttige. Grænser understreger menneskets stedsbundne tilværelse, og grænser er med til at forme vores identitet.

Grænser, uagtet de er historisk betingede, formet af krige og fredsslutninger, og som her i det sønderjyske af afstemningen i 1920, giver nok en vis tryghed og danner ramme om nationale fællesskaber. Omvendt må vi ikke glemme, at den identitet, som bliver skabt på begge sider af en grænse, kan virke konfliktskabende, såfremt identiteten ensidigt fremmes gennem eksklusion af andre, f.eks. af mindretal i et område. Historikeren Jes Fabricius-Møller, som talte på Christiansborg i en høring om Genforeningen her for nogle uger siden, sagde, hvad sandt er: "Jeg kan ikke være dansk uden det tyske mindretal". Sådan bør det være og er det, er det min erfaring, for majoriteten på begge sider af den dansk-tyske grænse.

Desuden er det vigtigt at forstå, at grænser ikke blot er linier og streger på et kort, en grænsekontrol og forskellig skiltning, som viser os, at nu er vi enten i det ene eller i det andet land. Grænser er mere end geografi. Grænser findes, skabes

og opstår i vores liv med hinanden.

På den ene side er det vigtigt at have sans for betydningen af grænser, for hinandens grænser, for urørlighedszoner, og at det er vigtigt at have respekt for forskellighed.

På den anden side skal vi lytte til Paulus' ord om Jesus og om opstandelsen, Guds grænsesprængende ord.

I denne verden med alle vores grænser og tider, bliver vi gudskelov mødt af Guds grænsesprængende ord. Gud kaster sig jo ind i vores liv og rækker os troen og håbet, og han møder os med sin kærlighed og nåde.

Et sådan forsonende skær lyser han ind over os alle, hvor vi end bor på denne vide jord.

Det ske i Jesu navn!

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Genforeningen 1920, Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elof-westergaards-praediken-i-anledning-100-aret-for-genforeningen>